

figes der, Kavalleriheftene ere blevne større. Det oplyses i Betænkningen, at de ere blevne lidt større siden 1871, og derfor bør de have større Rationer. Men Sagen er, at da Foderrationerne bleve fastsatte i 1868, var Rytteriets Folk for en Del større end nu. Da vi vedtoge Forandringen i Hærloven i 1867, forandrede vi Maalet for Rytteriets Rekrutter fra at være mellem 67 og 64 til at være mellem 65 og 63. Dragonernes og Husarrefrutternes Størrelse skulle altsaa ligge mellem 65 og 63 Tommer. Det havde til Følge, at vi, der lærte tæst efter Hærloven, fik udleveret Heste, som vi ikke kunde betjene, fordi der er adskillige Øvelser, der ikke kunde gøres med Heste, der ere saa høje, som Hestene vare den Gang. Derfor maatte Rytteriets Heste blive mindre. Der er nemlig stor Forskel paa en Karl paa 67 og en paa 63 Tommer. Runde altsaa de større Heste den Gang klare sig med den Ration, der blev sat, maa ogsaa de Heste, vi nu have og som ere mindre, kunne gøre det. Ministeren kommer dog nu og forlanger større Rationer til Hestene, fordi de ere blevne større. Ja, det er ganske rigtig, regnet fra 1871, siden da ere Hestene blevne noget større, men Foderrationerne bleve fastsatte længe før, paa en Tid, da Rytteriets Heste vare meget større. Da jeg derfor saa den Motivering, sagde jeg til mig selv: Er det den Maade, hvorpaa Krigsbestyrelsen motiverer sine Forslag, maa jeg saa dyb Mistillid til den. Thi her træffer det sig tilfældigvis, at jeg har en Smule Kendskab til Sagerne, det kunde lige saa godt være sket paa et Punkt, hvor jeg intet havde. Jeg siger derfor, at der er ingen Grund til at gaa til denne højere Foderration, og allermindst med den Motivering, Ministeren har givet. Der er endnu to Punkter, som jeg kortelig skal berøre. Det ene angaar Farningen af Klæde derude ved Usferød. Jeg vil sige til de Herrer i Salen, der ere saa begejstrede for Statsdrift, at de skulde rigtig sætte sig ind i Forholdene her; det vilde afføle dem lidt i deres Tro paa, at Statsdriften er saa udmærket. Jeg maa tilstaa, at jeg her har gjort en Erfaring, der i alt Fald ikke har været glædelig for den danske Statskasse. Selv i den stærkeste Kamptid, vi havde her i Landet for nogle Aar siden, var Finansudvalget altid villigt til at støtte Krigsministeren, naar han kom

og forlangte Penge til Usferød, og han forlangte ikke saa Penge, baade til Bygningernes Udvidelse, ny Maskiner og andet. Han forlangte, at vi skulde støtte Usferød med de ikke smaa Beløb, fordi der lavedes saadant noget udmærket godt Stof, der ogsaa solgtes til Folk uden for Militæretaten. Vi vilde bidrage vort til, at Folk kunde saa gode Varer. Ja, vi gik endog videre og fik udvidet Tiden for Udsalget i Røgsgade. Det skulde ogsaa holdes aabent Lørdag Aften, saa at Smaafolk kunde gaa hen og købe Tøj. Vi har jaaledes fra Lovgivningsmagtens Side støttet Usferød, og Regeringen har derfor ikke Spor af Besøjselse til at komme og sige, at naar det er blevet daarligt derude, saa er det Rigsdagens Skyld, som ikke har villet bevilge de nødvendige Penge. (Krigsministeren: Det har man heller ikke sagt!) . . . Nej, men det gaar jo saa tidt jaaledes, at naar der er noget i Bejen med en Statsanstalt, saa siger man, at det er Rigsdagens Skyld. Men Rigsdagen har ikke Skylden, og den kan ikke have nogen Skyld i, at det nu bliver opdaget, at Farningen af Tøjet er i højeste Grad daarlig. Hvor mange 100,000 Kroners Tab der er lidt, er der ingen, der kan beregne. Naar et saadant Fabrikat er kommet i Misredit, kan man ikke bestemt opgive Størrelsen af Tabet, men sikkert er det, at det er uhyre. Nu er det saa, at man har forhandlet med den ærede Minister om Sagen, og at han som sædvanlig har stillet sig meget imødekommende i Udvalget og indvømmet, at der virkelig var noget i Bejen derude. Men da man saa hentede en Farnemester fra England, og vi saa fik ham herover, saa viste det sig, at han duede ikke alligevel. Nu har man maattet ty til Horsens, til Crome & Galdschmidt, og bede dem om at laane en Farnemester, men havde det været et privat Selskab, saa havde det nok sørget for i Tide at saa det klaret og forandret; thi det var i deres egen Interesse. Det er det, jeg vilde sige til den ærede Minister, at vi vide godt, at der er taget fat paa den Sag, og at der er kommet en ny Farnemester, men jeg vil spørge: Kanne vi nu stole paa, at det bliver bedre? Jeg vil have et Løfte af den ærede Minister, for saa vidt han kan give det, thi det er os om at gøre, at saa det gjort bedre saa hastig som muligt. Det er ikke nok,